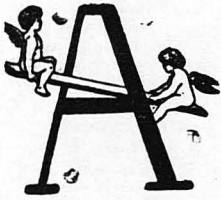

ΠΑΛΗΟΙ ΓΑΛΛΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΗΙΛΛΕΝ

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ ΚΙ' ΟΙ ΑΝΕΜΟΔΕΙΧΤΕΣ

Π' τὸ Καλαί ὡς στή Μασσαλία κ' ἀπὸ τῆ Βρέστη ὡς στὸ Τουλόν, σ' ὁλόκληρη τῆ Γαλλία δηλαδή εἶνε γνωστὸς σὲ ὅλους ὁ θρύλος τοῦ κόκκορα καὶ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Κι' ὁ θρύλος αὐτὸς σχετίζεται μὲ τὴ γενεθιὰ χρησιμοποίησι τοῦ πουλιοῦ αὐτοῦ σὲ ὅλους τοὺς ἀνεμοδείχτες τὸν σπιτιῶν, ὅλων τῶν Γαλλικῶν ἐπαρχιῶν...

Ἡ σχετικὴ παράδοσις μᾶς λέει τὰ ἑξῆς :

Κάποτε, πρὸ πολλῶν-πολλῶν χρόνων, ὁ ἅγιος Πέτρος εἶχε τὴ συνήθειά νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὸν Παράδεισο στὴ Γῆ—κάθε παραμονὴ τῆς γιορτῆς του—καὶ νὰ λειτουργῇ ὁ ἴδιος σ' ὁποιαδήποτε ἐκκλησία εἴρισκε μπροστά του...

Αὐτὸ ἦταν μιὰ ταχτικὴ συνήθειά του, πού τὸν ξεμυδιάζε κίολας λιγάκι ἀπ' τὴν καθιστικὴ ζωὴ του ὑπὸ τὴν εἰσοδο τοῦ Παραδείσου, τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ ἐπίσημος καὶ παντοτεινὸς θυρωρὸς...

Κάποια χρονιά, στὴς 28 Ἰουνίου ἀκριβῶς, παραμονὴ τῆς γιορτῆς του καὶ πρὶν βασιλεύει ἀκριβὴ ὁ ἥλιος, ὁ ἅγιος Πέτρος ἀναπόμονος—ἴσως καὶ νεύριασμένος λίγο, δίχως νὰ ξέροιμε γιατί—πῆδησε ἀπ' τὸν Παράδεισο στὴ Γῆ, καὶ βρέθηκε σὲ κάποιον φτωχὸ κ' ὄρενὸ χωριουδάκι τῆς Γαλλίας...

Τράβηξε ἴσια στὸ πρεσβυτέριο, ἀντάμωσε τὸν γηραιὸ ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ, καὶ τοῦ εἶπε :

—Γειάχαρά, αἰδεσμιώτατε !. Αἴριο τὰ χαράματα, ξέρεις, θὰ λειτουργήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ σου... Μπορεῖς νὰ μὲ φιλοξενήσης ἀπόψε ;.

Ὁ φτωχὸς αἰδεσμιώτατος, κατάληκτος γιὰ τὴν ὑπερτάτη αὐτῆ τιμῇ, προσκίνησε βαθεῖα τὸν ἅγιο Πέτρο, κ' ἀποκρίθηκε πρόθυμα :

—Δὲν ἔχω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω πού μὲ καταδέχτηκες, ἔνδοξε Κλειδοκράτορα τοῦ Παραδείσου... Κόπιασε στὸ ταπεινὸ καλὸνί μου νὰ φᾶς καὶ νὰ κοιμηθῆς, κ' αἴριο ξημερώματα σὲ βοηθάω σὺν διάσει πρόθυμος καὶ σπλάθος σου στὰ ἡψηλά καθήκοντά σου !.

Κάθησαν κ' οἱ δύο τὸν ἔξω στὸ πεζούλι, ἦσαν ἀπὸ δύο-τρία ὄρεχτικά οἰζύακια, κ' ἄρχισαν νὰ τὰ λέν ἕνα γεράκι, περιμένοντας τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ...

Ἐξάφνα ὁ αἰδεσμιώτατος ρώτησε τὸν ἅγιο Πέτρο :

—Καὶ τί φαγητὸ θέλεις νὰ σὲ φιλέσω ἀπόψε, ἀγιώτατε πάτερ ; Θέλεις νὰ σφάξω καμμιά κόττα, καμμιά πάπια, κανένα κατσικίσι ;

Κι' ὁ ἅγιος Πέτρος, ἀφοῦ σκέφθηκε, ἀποκρίθηκε :

—Ψομί κ' ἐλίτσες θὰ μ' ἔφθαναν, αἰδεσμιώτατε... Μα εἴμαι ὄρεξάτος ἀπ' τὴν πεζοπορία, καὶ δὲν θὰ μοῦ κακοφανοῦσαν ἕνα καλὸ καὶ διαλεχτὸ δείπνο... Δὲν θέλω ἄλλως νὰ σὲ βάλω σὲ ἔξοδα ἀπόψε !.

Ὁ αἰδεσμιώτατος διαμαρτυρήθηκε ζωηρά. Ὁ ἅγιος Πέτρος ἀρνιόταν στὴν ἀρχὴ, ἐπίσης ζωηρά κ' αὐτὸς, ἀνὰ βλέποντας στὰ τελευταία πὼς ὁ ἰποχρωστὸς αἰδεσμιώτατος εἶχε βάλει κίολας χέρι σὲ μιὰ παχοῦλι πάπια, κ' ἔτοιμαζόταν νὰ τῆς κόψῃ τὸ λαγόγγι, ἔφερόνισε :

—Μή !.. Μή, γιὰ τὸ Θεό !.. Ἀγασέ την, τὴν καίμην... Κι' ἀφοῦ θέλεις σόνει καὶ καλὰ νὰ σφάξης ἕνα ζωντανό, δὲν πεσοκόβεις καλύτερα ἐκεῖνον τὸν ἄρχειὸ κόκκορα ;.. Ἔχω προηγουμένα μὲ δαύτους, ξέρεις, ἀπ' τὸν καμὸ πού ἀπαρνήθηκα τὸν Κύριό μας, πρὶν λαλήσουν οἱ μασκαράδες τρεῖς φορές... Ὡστόσο, ἀν καὶ δὲν τοὺς χονεῖω ζωντανούς, καλομημένους ὅμως τοὺς... γινεῖ οἱ ἐγὼ περίρημα !.

Ὁ αἰδεσμιώτατος δὲν ἤθελε περισσότερα ν' ἀκούσῃ. Παράτησε τὴν ἔντρομη πάπια, βούτηξε ἀπ' τὴν οὐρὰ μὲ ἕναν ἐπιδέξιο ἐλιγμὸ τὸν κόκκορα καὶ τοῦκοψε τὸν λαυὸ μαστορικίσι...

Τὸ βράδυ ὅμως στὸ τραπέζι, ἐκεῖ πού-τραγαν μὲ ὄρεξι τὸ ροδοψημένο πουλιερίκι, ὁ αἰδεσμιώτατος χτύπησε τὸ μῆτωπό του ἀπότμα, καὶ ἔφερόνισε στενοχωρημένος :

—Νὰ πάω ἢ ὄργη, ἀγιώτατε πάτερ, τὴν

πάθμαε σὺν ἀγράφματοι... Γεράματα κ' ἐσύ, γεράματα κ' ἐγὼ, κ' εἴμαστε στὸν ἴδιο μαχομυρλήδες... Ποῖος θὰ μᾶς ξυτηνήσῃ τὰ χαράματα γιὰ τὴ λειτουργία, μιὰ πού δὲν ἔχω ἄλλον κόκκορα στὸ κοτῆτσι ;.

—Δίχρη ἔχεις !.. ἀποκρίθηκε συλλογισμένος, ὁ ἅγιος Πέτρος. Εἶνε κακοροφίκοι αὐτοὶ οἱ ἀναθεματισμένοι κόκκοροι... Μὰ ἔλα πού τοὺς χροιαζόμαστε γιὰ ξυτηνήτρια ;.

Ἀπόμειναν συλλογισμένοι. Ἐξάφνα πετάχτηκε ὁ αἰδεσμιώτατος, κ' εἶπε χαροῦμένα :

—Βοήκα... Θὰ δανειστώ τὸν κόκκορα μιᾶς καλῆς γειτόνισσάς μου... Πῶς κίολας νὰ τὸν ζητήσω !.

Ἐγῆκε ἔξω. Ἡ ἀγαθὴ νοικοκυρὰ μόλις ξιμαθε τὸ ἀνήκουστο νέο—ὅτι κατέβηκε δηλαδή ὁ ἅγιος Πέτρος ἀπ' τὸν Παράδεισο γιὰ νὰ λειτουργήσῃ τὴν ἐπομένη στὸ χωριό του—ἔγινε γίλια κομμάτια γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀγιώτατο Κλειδοῦχο τοῦ Κήπου τῆς Ἐδέμ...

Κι' ἀφοῦ τᾶκωσε ἀπ' τὸ λυρὶ τὸν μονάριχο κόκκορα τῆς, τὸν δάνεισε στὸν αἰδεσμιώτατο καὶ πρὸς σβάνα ἔστρεψα διὰ τὰ χαμοζάλιθα τοῦ χωριοῦ, περήφανη καὶ καμαρωτῆ, ἀνακονίζοντας καὶ σχολιάζοντας τὴν καταληκτικὴ εἶδησι μᾶζ μὲ τῆς ἄλλες νοικοκυρές...

Μὰ ἂν ξημερώθηκες τριγυρίζοντας στὰ σοκάκια ἢ ἔξωλη ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς ἀγαθῆς νοικοκυρᾶς, τὸ ἴδιο ἔκανε κ' ὁ δανεισμένος κόκκορας τῆς. Μόλις ἀποκοιμήθησαν βαθεῖα, καλοχορτάτα καὶ ξέννοισατα πειά, τὰ διὸ σεβαστὰ γεροντάκια, ὁ κόκκορας ἄρχισε κ' ἔκεινος νὰ τρέχῃ ἀπὸ κοτῆτσι σὲ κοτῆτσι, διαλαλώντας μὲ περήφανα καὶ θριαμβευτικά «Κι—κι—κι—κι...» τὰ ἡψηλά καθήκοντά του, μὲ τὰ ὅποια τὸν φρότωσε στὴ ράγι ὁ ἅγιος Πέτρος, ἐκεῖνη τὴ βραδεία !.

Κατάκοπος πειά, ἐξαντλημένος ἀπ' τὴς ὀλονύχτιες βόλτες του ὁ κόκκορας, γύρισε στὸ κοτῆτσι τοῦ αἰδεσμιώτατου, ἔτοιμος νὰ λαλήσῃ βροντερόφωνα μὲ ἄσκαζε ἢ ῥόδινη ἀνήγῃ...

Τὸν κίωσε ὅμως παρεμβῆς ἡ κόκκορα κ' ἡ ἀγρίπνια, καὶ τὰ βλέφρατά του δὲν ἄρρησαν νὰ σαλιήξουν βαθεῖα. Ὑπνος βαθὺς καὶ πλάνους τοῦ μούδιασε τὸ κορμί, κ' ὅταν ἀπογέσισε νὰ ξυτηνήσῃ, κόντευε πειά μεσημέρι !.

Ἐντρομος, ὁ δυστυχημένος κόκκορας, κόντευε τὸ λαυὸ του, ἀνοίξε διάπλατο τὸ στόμα του, καὶ λάλησε βροντερά :

—Κα—κα—ρά—καασα !.

Τινάχτηκαν ἔαφνελά ἀπ' τὸν ἔνο ὁ ἅγιος Πέτρος κ' ὁ αἰδεσμιώτατος, ἔτριψαν μισοζαλισμένοι τὰ μάτια τους, καὶ πετάχτηκαν στὴν ἀγλή ἔξω. Μὰ τί νὰ ἴδουν ;.

Ὁ ἥλιος ἦταν διὸ αἴετρα ἡψηλά, ὅλο τὸ ζωοὸ ξύττιο ἀπὸ ὄρες, καὶ πέρα κεί στὴν ἐκκλησίαισα ὅλες ἡ γυναικοῦλες κ' ἡ γρηοῦλες μαζεμένες, περιμέναν ἀπ' τὸ ξημερώματα τὴ λειτουργία, σχολιάζοντας ἀνεπίσημα τὴν ἀνεξήγητη ἀργοπορία τοῦ ἀγιώτατου ἐπισκόπου τὸν καὶ τοῦ παραγεραμένου παπά του...

Ἐξάλλος ὁ ἅγιος Πέτρος, ψιθύρισε στὸν βοῦδὸ καὶ συγχιμένον ἐφημέριο :

—Τὴν πάθμαε, αἰδεσμιώτατε... Ἀρχισε ὁ κόκκορας νὰ μᾶς ξυτηνήσῃ !.

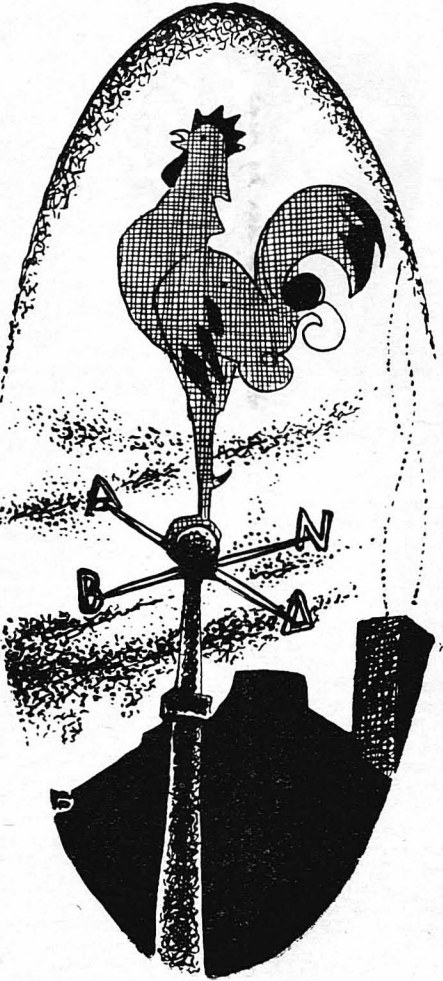
Κι' ἀναζητώντας μὲ τὴ βλοσυρὴ ματιά του τὸ ἔνοχο κορμί, φρονᾶζε μόλις τὸ εἶδε νὰ στέκεται παρῶμα, ἀνεθασιμένο στὴ φρόχτη καὶ μὲ κατακόκκινο τὸ λυρὶ του ἀπ' τὴ ντροπή.

—Εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ πού ὅλο σκαώνεις τέτοιο ἄσχημο παιχνιδί, βραγχοκόκκορα τοῦ Σατανᾶ ! τοῦ φώναζε. Μὰ θάνα κ' ἡ τελευταία... Θὰ σὲ μαθήσω φτερο-φτερο, καταράμενε !.

Καὶ ῥίχτηκε νὰ τὸν πάσῃ. Μπρὸς στὸν ἄμεσο κίνδυνο τοῦ μαθήματος, ὁ φοικαράς ὁ κόκκορας ἔβγαλε παρεμβῆς φτερά καὶ σὲ τὸν νύχια του ἀκόμη, καὶ τῶστρωσε στὰ πόδια κακορίζοντας τρομαγμένα...

Μπρὸς ὁ κόκκορας, πῶς ὁ ἅγιος Πέτρος, ἔφτασαν στὴν ἐκκλησία. Μὰ ἡ γυναικοῦλες μόλις εἶδαν τὸν ἀγιώτατο, ἄρρησαν τὸν κόκκορα ἐλεύθερον νὰ περάσῃ ἀνάμεσά τους, κ' ἔκεινες ἄρχισαν νὰ γονατίζουν, νὰ προσκυνοῦν τὴν Ἀγιότητά του, καὶ νὰ ζητοῦν τὴν εὐλογία του...

Ἐμποδισμένος πειά ἀπ' τὸ γυναικοῦλι ὁ ἅγιος Πέτρος, δὲν μπόρεσε νὰ τσακώσῃ τὸν ἔνοχο κόκκορα. Μὰ μόλις τελείωσε διωγμὸς τὴ λειτουργία, καὶ πρὶν ἀνεβῆ στὸν οὐ-

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ

Το σπίτι - καράβι ενός άποστράτου ναυάρχου. Πώς έφαγε όλη του την περιουσία ένας νεώτερος Λούκουλλος. Πώς κατόντησε ζητιάνος. Τε τελευταίο του γεύμα. Ο «Κύριος Αύριο». Η καταπληκτική φάρσα του Τζέμυ Κάουερ. Πώς πλημμύρισε το Τσέστερ από γάτους κτλ.

ΑΖΥ με τους 'Αμερικανούς που άνήρουν, άλλωστε, στην ίδια γάτσα, οι 'Αγγλοι έξακολούθησαν να θεωρούνται ως οι μεγαλύτεροι εκκεντρικοί του κόσμου. Δεν υπάρχει ιδιοτροπία, τρέλλα, παραξενιά, που να μην τις έκαναν 'Αγγλοι. Η ιστορία τους το μαρτυρεί. Είνε γεμάτη από τους έξωφρενισμούς τους.

Πρώ πενήντα χρόνων άκομη, σε μιá άπόκεντρη συνουσία του Λονδίνου, σώζονται ένα σπίτι, που ήταν άσφαλώς το πιο ιδιόφρενο του κόσμου. Το σπίτι αυτό το είχε

χτίσει ένας άποστράτος 'Αγγλος ναύαρχος, και είχε οχημα... καράβιού! 'Αλλά και ή έσωτερική του διαρρύθμιση και ή έπιπλασία του έκανε όποιον έμπαινε σ' αυτό να νομίζει ότι βρισκxται σε καράβι. 'Υπήρχαν εκεί μέσα κανόνια πάνω στους κλιθιδανάς του, αιώρες ναυτιζές αντί για χρεβάτια, καμίνες μικρές και διοζάφρες αντί για δωμάτια, ένα άμπάρι αντί για ύπόγειο (κάβα) και αντί για ταράτσα, ένα κατάστρωμα! Φυσικά δέ όλοι οι έτηρέτες του ναύαρχου ήταν ναυτιένοι σαν ναύτες.

Κατά τα τέλη του 17ου αιώνας, ζούσε στο Λονδίνο, κάποιος όνομαζόμενος Ρόγχερσον. Ο πατέρας του ήταν πλούσιος και έτσι ο Ρόγχερσον μπόρεσε να ταξιδέψει σε διάφορα μέρη της Εξώτης. Μιά σ' όλα τα ταξείδια του μιá μόνη έννοια είχε : μελετούσε τη μαγειρική των διαφόρων έθνων και μάζεκε συνταγές φαγητών. Λίγο μετά την επάνοδο του Ρόγχερσον στο Λονδίνο, ο πατέρας του πέθανε. Τότε κι αυτός, έλειθεος πει να ικανοποίηση κάθε του ιδιοτροπία, άρχισε άμέσως να μαγειρεύει όλα τα φαγητά, τις συνταγές των όποιων είχε μάξειρει στα ταξείδια του. 'Όλοι οι έτηρέτες του, χαρμολήφδες, άμαζάδες, γκρουσι, έγιναν μάγειροι! 'Εκτός αυτών όμως, ο νέος αυτός Λούκουλλος είχε και τρεις 'Ιταλούς μάγειρους, τρεις Γάλλους κι έναν Γερμανό! 'Ενας άπ' αυτούς δεν είχε παρά μιá μόνη άσχολία : μαγειρεύε το περίφημο φλωρεντινό φαγητό 'εντόλτσε πικάντες, για το όποιο τρελλανότανε ο Ρόγχερσον. Στο δρόμο, μεταξύ Βρετανίας και Λονδίνου, είχε ένα ειδυλλιακό ταχυδρόμιο, ο όποιος πηγαίνεορχότανε άδιάκοπα και του έφερε αυγά από τις περίφημες πέδιριζες του Σαιν-Μαλό (χωριού της Βρετανίας, πατρίδος του Σατομπριάν). Το μαγειρείο των φαγητών του του στοίχιζε τόσο, ώστε συχνά για ένα μόνο άπ' αυτά ζούδιε ένατό λίρες! Μά με τα τεράστια έξοδα που έκανε μέσα σ' έννηά χρόνια ο Ρόγχερσον... κατέφαγε κυριολεκτικώς την τεράστια περιουσία του. Το στομάχι του είχε καταπιή 150 χιλιάδες άγγλικές λίρες! Κατόπι, μιν έχοντας κανένα μέσο συντηρίσεως, έγινε ζητιάνος. Μιά μέρα τον συνάντησε ένας φίλος του και του έδωσε μιá λίρα. Τότε ο Ρόγχερσον έτρεξε άμέσως και άγόρασε έναν φασιανό, τον όποιο μαγειρεύε σύμφωνα με όλους τους κανόνες της άνωτέρας μαγειρικής. Καί άφου έφαγε τον φασιανό και τον χώνεψε καλά-καλά, αυτοκτόνησε.

'Άλλος περίφημος 'Αγγλος εκκεντρικός ήταν ο «Κύριος Αύριο» (Μίστερ Μόρσον). Το αληθινό του όνομα ήταν Τζών Κένταλ, είχε πλουμισθή, όμως, «ο Κύριος Αύριο», γιατί το αύριο ήταν ή μόνη λέξη που έβγαινε από το στόμα του. Σήμερα, παρόν δεν ύπάρχει για τον Κένταλ. 'Υπήρχε μονάχα μέλλον, αύριο. 'Ό,τι επρόκειτο να κάνει, το

οναό, καταράστηκε το άμοιρο στερωτό ζήτητηρι με την έξηξ τρομερο κατάρα :

— 'Αφωσιμένο νύσι διαβολοπούλι, στους αιώνες των αιώνων! Μπρός στα βάσανα των παντρεμένων, ή Κόλτσι είνε παχηδί... Μά αν τραβούν τα μαλλιοκέφαλά τους ο σπίνγοι από τη μιá γυναίκα τους, σου δέν θάχεις μονάχα μιá, αλλά έφτά, όχτώ ή δέκα !.. Κι' όταν ο χάρος πάρεη την τσαναπέτιχη γυχή σου, το κομμάρι σου να το δέρνουν μέρα και νύχτα οι άδηδες !..

'Από τότε οι δυστυχισμένοι κοκκόροι, όσο είνε ζωντανοί χορεύουν στο ταμύ άπ' το γκρινιάρικο χαρέμι του ποττετισού των, κι' όταν φοφύσουν, καρφώνονται τενεκεδένοι, με σουβλι σιδερένιο στις στέγες των σπιτιών και καταντούν «άνειμοδείχτες» !..

άνεβαλε πάντα για την έπομένη. 'Όταν τον ρωτούσαν πότε θα πήγαινε κυνηγι, πότε θα κανόνιζε τους λογαριασμούς του, πότε θα έπασχεύαζε το σπίτι του, πότε θα παντρευότανε, αυτός απαντούσε πάντα, κατά κανόνα :

— Αύριο!

'Ο θεοπάλαθος αυτός εκκεντρικός 'Αγγλος πέθανε όγδόντα χρόνων στο χωριό του, το Κένταλ, δίχως ναήν νάχει ούτε στιγμή να φαντάζεται πώς θα γινόταν κυνηγός, βουλευτής, λόγιος, καβαλλάρης, στρατηγός,—αύριο! Φυσικά σ' όλη του τη ζωή δέν έπασσε ποτέ του φρέα, δέν κάθησε ούτε μιá μέρα σε έδρα κοινουβουλίου, δέν έγραφε ούτε ένα στίχο, δέν καβαλλίκεψε άλογο, δέν διηύρινε μάχη! 'Έβησε με το αύριο και μόνο για το θάνατο δέν μπόρεσε να πη τη λέξη αυτή.

Λίγο μετά την άναζωήση του Μεγάλου Ναπολέοντος για την 'Αγία 'Ελένη, το νησί του Ειρηνικού, όπου τον είχαν έξορσει οι 'Αγγλοι, οι κάτοικοι του Τσέστερ, της μικρής άγγλικής κομποπόλεως, στην όποια κατασκευάζεται το περίφημο όμώνιο τυρι, είδαν κολλημένη σε όλους τους δρόμους μιá περιεργότατη άγγελία. 'Ερκετές άξιώτικες οικογένειες — έγραφε ή άγγελία αυτή — πρόκειαν να πάνε να κατοικήσουν στην 'Αγία 'Ελένη. 'Αλλ' επειδή το νησί αυτό είνε γεμάτο από ποτιζία, ή κυβένησις αποφάσισε να τα έξολοθρήσει με κάθε τρόπο. Καί επειδή,— επρόθετε ο Κάουερ, ο όποιος είχε συντάξει και τοιχοκόλλησε την άγγελία— ή γάτες μόνο μπόρουν να έξοντάφουν άποτελεσματικά και ταχύτητα τους ποτιζιές, ανέλαβαν αυτές με έξοδά του να προμηθεύση στην κυβένηση, όσο το δυνατόν περισσότερες γάτες. Προσέφερε, λοιπόν, δώδεκα σελίνια για κάθε γάτον χοντρό και γερό, δέκα σελίνια για κάθε ήλαμιμένη γάτα, και δυό σελίνια για κάθε γατάκι ίσακό να τρέχει, να πίνει γάλα και να παίζει μ' ένα ζουβάρι.

Από μέρες μετά την τοιχοκόλληση της άγγελίας αυτής, στην προσδιορισμένη ώρα, έφτασαν στο Τσέστερ από τα γύρω χωριά ένα πλήθος γρηές, παιδιά και κορίτσια που κουβαλούσαν τσουβάλια γεμάτα γάτες. 'Όλοι οι δρόμοι και όλα τα μονοπάτια είχαν πλημμυρίσει από τη μοναδική αυτή παρέλαση. Πριν νυχτώσει καλά, περισσότερες από πέντε χιλιάδες γάτες είχαν συγκεντρωθή στο Τσέστερ. Τα άξιαγάπητα αυτά ζώα, μιν έχοντας τί άλλο να κάνουν, έβγαζαν άδιάκοπα νιαουρίσματα, ενώ αυτοί που τις κουβαλούσαν, τραβ' έσαν όλοι προς το δρόμο, τον όποιο ύπεδείννε ή άγγελία. 'Ο δρόμος αυτός ήταν στενός. Η γάτες ξετρελλαιμένες από το συνωστισμό, νιαουρίζαν όλες μαζί. Τα τσουβάλια στριμογυρόντουσαν το ένα πάνω στο άλλο, ή γυναιξές, τα κορίτσια, τα παιδιά ξεφώνιζαν, και σάν να μιν έφταναν όλ' αυτά, άπ' όλες τις γωνιές του Τσέστερ, μαζεύτηκαν άπειρα σκυλιά, τα όποια γούγιζαν κι' άλυκούσαν μ' όλη του τη δύναμη. 'Εντομετάξυ διάφορες γρηές που τις ένοχλούσαν ή πλανιές τους, νεύροσαν, παρωτούσαν το τσουβάλι καταγής και πανόντουσαν από τα μαλλιά.

Μ' άκόμη δέν είχε γίνει τίποτε. 'Υστερα από λίγο έφθασαν επί τόπου όλοι οι μάγκες του Τσέστερ, οι όποιοι άρχισαν να λύνουν τα τσουβάλια. Πέντε χιλιάδες γάτοι πετάχτηκαν τότε έξω λυσσοσάμενοι, φρυσώντας και ξεφυσώντας, με τα νύχια τεντωμένα κι' άρχισαν να τρέχουν πάνω στους όμους και στα κεφάλια αυτών που τις είχαν κουβαλήσει εκεί. 'Όλοι οι κάτοικοι του Τσέστερ είχαν βγή στα παράθυρα. 'Εντομεταξύ ή πέντε χιλιάδες γάτοι είχαν ξεπολυθή, κι' έτρεχαν στα μυαλόνια των σπιτιών, χιούσιαν στα δωμάτια, σπάζοντας τζάμια, γυαλιά, αναποδογυρίζοντας σκευή και έπιπλα, δημιουργώντας ένα σωστό πανδαμόνιο. Φυσικά, οι κάτοικοι της κομποπόλεως αναγκάστηκαν να λάθουν μέτρα άμυνας. 'Οπλιστηκαν με τα τυφάνια τους και άρχισαν να πυροβολούν τις γάτες. Στο έργο τους αυτό τους βοηθούσαν και τα σκυλιά. Σε διάστημα μικρότερο των δυό ώρων, πέντε χιλιάδες πτώματα γάτων έπεσαν στο γειτονικό ποτάμι. Οι ύπόλοιποι έφραγαν από την πόλ, αφήνοντας ως ίχνη της διαβάσεως των νυχξες σε πολλά στήθη γυναικών, και ένα σωρό σπασμένα πιάτα και γυαλιά.

Και ο Τζέμυ Κάουερ, ο θεοπάλαθος που είχε σκαρώσει όλη αυτή τη φοβερή φέστα :

'Ετρεψε από ευχαρίστηση τα χέρια του, νοιώθοντας μιá βαθειά ικανοποίησι, γιατί είχε κάνει μιá από τις τόσο μεγάλες, άπ' τις πιο σπάνιες, άπ' τις πιο έξωφρενικές εκκεντρικότητες...